

Akik félték az URat, az ÚRban bízzatok! Segítségtek és pajzsotok ő. Gondol ránk az ÚR...

Megáldja azokat, akik félik az URat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt.

Zsoltár 115,11-13

Mintha tegnap történt volna... Megbeszélésre hívtak a váci városházára. Bartos Ferenc egykori polgármester a jelenlevőknek bejelentette a deákvári római katolikus plébánia kezdeményezését, mely szerint a visszakapott épületükben óvoda indítását tervezik. A rendszerváltás utáni negyedik évben jártunk. Antall József miniszterelnök elhunyt. A rendszerváltó kormány meggyengült. Országgyűlési választásokra készültünk. Magas volt a munkanélküliek száma. Vácott is sokan állás nélkül maradtak. A kisgyermek száma drámaian megcsappant. Több váci óvoda is létszámgondokkal küszködött. Vállalati Intézmények szűntek meg. Önkormányzati óvodák az összevonás sorsára jutottak. A bizonytalanságban sokan várakozással és bizalommal tekintettek egyház oktatási és nevelési szolgálatára. Országszerte egyházi fenntartású óvodák, iskolák indultak. Ebbe a folyamatba kapcsolódunk be itt, Vácott is.

Tehát az egykori városházi megbeszélésen rendkívül támogató hozzáállással találkoztunk. A város vezetői, az önkormányzati képviselők - nagy többséggel – felsorakoztak az ügy mögé. A tárgyaláson előkerült egy „protestáns iskola vagy óvoda” ötlete is. Mivel a Rákóczi úti városi óvoda elnéptelenedett, a gyereket és a dolgozókat a közeli intézménybe átirányították, kapóra jött egy érvényes hatósági engedéllyel rendelkező, óvodaként tovább működtethető ingatlan, ha az evangélikus és a református felekezet meg tudja szervezni, akár 1994. szeptemberében el is indulhat a „protestáns óvoda”. Az ingatlant a város bérleti díj igénylése nélkül, díjmentesen az evangélikus és református egyházközösségek rendelkezésére bocsátja azzal a feltétellel, hogy ott „protestáns egyházi óvodát” működtessenek. A jó hír hallatán összeült az egyházközösségünk presbitériuma. A kisváci református eklézsia is foglalkozott az ügyel. Tájékoztattuk az egyházi felsőbbbbséget is. Egyházmegyénk egykori esperese – Detre János - maximális támogatásával mellénk állt. Az óvoda alapítás tervét és lehetőségét felterjesztette az egyházkerület és az országos egyházi szintekre. Dr.Harmati Béla püspök kiemelten fontosnak tartotta, hogy Vác városában megjelenjen az evangélikus nevelés is. Mivel Ósagárdon született és nevelkedett, jól ismerte a Vác környéki evangélikusság helyzetét. Emlékszem az egyik fontos mondatára: Ha egy városban, ráadásul római katolikus püspöki székhelyen ilyen lehetőséget kapnak a reformáció felekezetei és nem élünk vele, nagy hibát követünk el! Visszagondolva rendkívül fontos volt ez a hozzáállás és a személyi háttér. Egyházi feletteseink bizalmát érezhettük. Szavuk hiteles volt. Megtapasztaltuk szeretetüket. Magunkon tudtuk törődő figyelmüket. Tanácsoltak. Biztattak. Bátorítottak. Nem bújtak ilyen-olyan bizottságok, vagy eljárási folyamatok mögé. Olyan időket éltünk, amikor az élet nem engedte az időhúzást. Felelősen és bölcsen, az egyház érdekét képviselve, határozottan és hittel tartották kézben az ügyeket. 25 év elteltével is köszönjük mindazt, amit a gyülekezetünkért és az óvodáért vállaltak, illetve tettek!

Az óvoda szervezésében több kritikus pillanat is adódott. Elődömmel – Bachát Istvánnal – szinte apa-fiú kapcsolatban voltunk. Mindent meg tudtunk beszélni. Az óvoda ötletét nehezen – komolyan féltő, jó értelemben vett aggodalommal – fogadta. „Lapozz bele a keresztelési anyakönyvbe! Alig vannak keresztelők. Nem lesz elég gyerek. Honnan fogjátok összeszedni a kicsiket? Aztán lesz-e olyan pedagógus, aki a biztos állami – közalkalmazotti – álláshelyét otthagyja a bizonytalan miatt?” Pista bácsi kimondta azokat a mondatokat, amelyeket kimondatlanul is cipeltünk magunkkal. Közben sürgetett az eljárási rend. El kellett készíteni az óvoda alapító okiratát. A kisváci református parókián találkoztunk. Az alapító okirat érdemi tárgyalásáig el sem jutottunk, mert idő előtt megszakadt az egyeztetés. A református felekezet képviselői a politikai helyzetre tekintettel a felsőbbbbségüktől kivárára és óvatos visszalépésre kaptak tanácsot. Ezt csak évekkel később tudtuk meg. A tárgyalás akkor futott zátonyra, amikor az óvoda elindításának anyagi terhéről és az igazgatótanács és az igazgatás személyi összetételéről hangzott el számunkra vállalhatatlan elképzelés. Ugyanis egy evangélikus fenntartású, de református többséggel igazgatott intézmény ötlete körvonalazódott. Amikor ezt a tárgyaláson elutasítottuk, a református felekezet képviselői kijelentették, hogy az óvoda alapításától egyoldalúan elállnak. A kialakult helyzetről azonnal értesítettem az egyházmegye esperesét és az egyházkerületünk püspökét, akik egybehangzóan kinyilvánították az evangélikus óvoda alapításának szükségességét. Óriási lökést kaptunk. Éreztük, nem lehet kihátrálni. Készültek a dokumentumok. Átvettük az épületet. A presbitérium és a hívek összefogásával kipucoltuk a kertet, lomtalanítottuk az épületet. Megrendeltük a szükséges bútorokat. Szerveztük a pedagógusokat, a dolgozókat. Gyűjtöttük a gyerekeket. Minden érintett családot meglátogattam és személyesen hívogattam. Nehéz volt és bizony lehangolt, amikor az aktualitás hallatán támogató mondatokat hallottam, amelyek rendszerint így végződtek: „jó, hogy lesz evangélikus óvoda, de ennek ellenére inkább választjuk a biztosat, a beváltat, a közelebbit!”

A gyerekek gyűjtésével párhuzamban kerestük az óvónőket és a leendő dolgozókat. Csánki Andrásné református testvérünk az idősebb fiam óvónője volt. Az Eötvös utcai óvodában dolgozott. Nyugdíjba készült, de szívesen vállalt aktív nyugdíjasként egyházi szolgálatot. Az evangélikus óvoda híret terjesztette a környezetében. Néhány szülő komolyan fontolgatta, hogy a gyermekét átíratja az induló egyházi intézménybe. Voltak bátor pedagógusok, akik bár nem voltak a gyülekezet tagjai, az egyházi élettől is távol voltak, ennek ellenére lehetőséget láttak a közös munkára. A helyzet feszültségét kifejezi a korabeli intézkedés. Az Eötvös utcai óvoda vezetője az irányítása alá tartozó dolgozóknak utasításba adta, hogy az evangélikus lelkésznek nem zárhatja ki az óvodából - mert hát szülőként érkezik – de a dolgozóknak a köszönésen felül minden más szóváltást szigorúan megtilt. Tipikus kórkép az akkori helyzetről...

Az óvoda szervezése 1994. tavaszán és nyarán tartott. Elvégeztük a tisztasági festést. Megérkeztek az időben megrendelt bútorok. Berendeztük az óvodát. 1994. augusztusában készen álltunk a gyerekek fogadására és kinyílt a kapu. 3 óvónő, 2 dajka, 2 kisegítő dolgozó és 35 gyerek volt a kezdő létszám. Az indulásnál összeállt dolgozói csapatból hosszabb-rövidebb idő elteltével mindenkinek elérkezett az óvodától elköszönés pillanata. Sőt 3-an már meghaltak közülük. Az óvodaindítók helyére mások érkeztek. Az első óvodásaink is felnőttek. Házasodnak és családot alapítanak. 25 év elteltével már van olyan óvodásunk, akinek az édesanyja is az evangélikus óvodába járt.

Az épület többször is megújult. Folyamatosan végezzük a karbantartását. Sikerült az óvoda területét jelentősen megnövelni. A fenntartó Váci Evangélikus Egyházközség önerőből megvásárolta a kertszomszéd ingatlant, ahol egy csoportszobát és öltözőt alakítottunk ki, valamint az udvar területe a duplájára növekedett. Így az időközben 75 gyermeket befogadó intézményünk 6 óvónőt, 3 dajkát és 2 dolgozót (adminisztrátort és gondnokot) foglalkoztat.

Hálát adunk a 25 évért. Voltak nehéz időszakok. Voltak türelmet és idegrendszeret próbáló helyzetek. Voltak belépők és voltak kilépők.

25 év elteltével megköszönjük a mindenható Istennek a lehetőséget, a bizalmat, a kegyelmet, a türelmet és gondoskodást. Megköszönjük a volt és jelenlegi munkatársakat, egykori egyházvezetőket, egyházi felsőbbbséget, városvezetőket, presbitereket, igazgatótanács tagokat, akiken keresztünk Isten áldása, Jézus Krisztus szeretete áradt és ma is munkálkodik. Köszönjük a bizalmat, a biztatást, a biztonságos hátteret! Köszönjük az imádságokat és mindent, ami Isten dicsőségét és az óvoda életének jó ritmusát szolgálja.

Személy szerint is hálás vagyok az egyházi óvodáért. Elsősorban azért, mert itt nevelkedhetek a gyermekeim. Másodszor azért, mert az óvodánkon keresztül is kapcsolatban lehetek a legfiatalabb nemzedékkel. Miközben éneklünk, beszélgetünk, találkozunk, vagy ünnepségre készülünk csodálatos lehetőség közepük letelepedni és fiatalodva felüdülni. Harmadszor hálás vagyok azokért a dolgozókért – kivétel nélkül mindenkéért – akikkel hosszabb-rövidebb ideig együtt szolgálhattunk. Negyedszer személyesen is hálás vagyok azért, mert a 25 évet egészen az első pillanattól kezdve résztvevőként megélhettem! Isten adott hozzá áldást, egészséget, erőt, bátorságot, türelmet, szerencsét. Egyszóval adott mindent, ami a tervének megvalósulásához és működéséhez szükséges!

Akik elmentek hiányoznak. Akikkel együtt vagyunk - óvodánk jelenlegi dolgozói – jó helyen vannak! Szeretettel és munkatársi tisztelettel tekintek rájuk. Imádságaimban kérem az Úr Jézust: segítse, oltalmazza, pásztorolja őket szolgálatukban és családi életükben.

Isten éltesse óvodánkat! Isten éltesse és segítse a gyerekek között egyházi szolgálatot végző óvónőket és dolgozókat! Isten áldja meg az egyházi evangélikus nevelésben bízó szülőket, akik óvodánkba hozzák féltett és drága kincseiket – a gyermekeiket! Isten áldjon meg minket, hogy amíg engedi és élünk az Ő dicsőségére élhessünk, hitben, szeretetben, békességben, az Úr Jézus Krisztussal közösségben!

Eltelt 25 év. Mögöttünk van negyedszázad! Most már elmondhatjuk: Van óvodánk! Működjön a Váci Evangélikus Óvoda ékesen, szépen, rendben, Isten gyönyörűségére! Legyen olyan szőlőskertté, ahol a gyermekeink, unokáink, dédunokáink biztonságban, szeretetben, bizalomban, tisztaságban és hitben tölthetik el életük nagyon fontos, döntő 3-4 évét!

Gondol ránk az ÚR... Megáldja azokat, akik félik az URat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt!